

Hayaller Gerçek Olur mu?

Ayşegül Arkan tarafından yazıldı.

Cuma, 24 Ağustos 2012 13:05 - Son Güncelleme Cuma, 24 Ağustos 2012 13:56

Her yıl İstanbul'da ve Ankara'da olmak üzere, yılda iki kez Japonca Konuşma Yarışması düzenleniyor. Ben ilk defa bu yarışmaya dört yıl
önce katılmışım. Yarışmaya katılmaya kara verişim de çok ilginçti.
Onu da izin verirseniz anlatmak isterim.

Dört yıl

önceydi yani ben Ankara Üniversitesi Japon Dili ve Edebiyatı, birinci sınıf öğrencisiydim. O yılki Ankara Japonca Konuşma Yarışmasını izlemeye bütün okul arkadaşlarımızla ve bir Japon hocamızla, birlikte gittik. Yarışmada bizim okuldan da öğrenciler vardı, onları desteklemeye gittik. İlk defa bu kadar çok insanı Japonca konuşurken görmüştüm. O zaman birinci sınıf öğrencisiydim ve daha okula başlayalı bir iki ay olmuştu. Doğal olarak yarışmadaki konuşmalardan bir şey anlayamıyordum. Yarışmanın sonunda ise birinci olanların Japonya'ya gönderileceğini duydum. Birinci olanların dedim çünkü A grubu ve B grubu olmak üzere iki grup var. Kİ o birincilerin yüzündeki sevinç, görülmeye değerci. İşte o an, hiçbir şey düşünmeden, yani birincilerin hediyesinin Japonya'ya olduğunu duyunca hiçbir şey düşünmeden, Japon hocama “ ben de seneye bu yarışmaya katılacağım” dedim. Hocam da “ eğer çok istediysen İstanbul'da da aynı yarışma oluyor, ona katılabilirsin “ dedi.

Bunu duyunca o anda kararımı verdim. Hemen yarışmada ne konuşacağımı düşünmeye başladım. İstanbul'daki yarışma

Ankara'daki yarışmadan

üç, dört ay sonraydı. Yarışma için kompozisyonumu yazdım, ezberledim, çalıştım ve yarışmaya çıktım. Sonuçta, ben o yıl ilk defa konuşma yarışmasına katıldım. Ancak çok istememe rağmen hiçbir başarı elde edemedim. Dereceye bile giremedim. O yılki yarışmada o kadar iyi arkadaşlıklar edindim ki, başka başka okullardan, çok iyi kalpli insanlarla Japonca sayesinde arkadaş oldum. Aslında üzülmem gerekirdi ama ben hiç üzülmedim, yarışmayı kazanamamıştım, çok iyi arkadaşlıklar kazanmıştım. O arkadaşlarla “seneye tekrar yarışmaya katılalım” diye karar verdik ve yaptık. Ertesi yıl ikinci kez yarışmaya katıldım. Bu sefer Ankara'da şansımı deneyeyim dedim, onda da bir başarı elde edemedim. Daha önümde iki yılım vardı, bu demekti ki iki kez daha yarışmaya katılabilirdim. Bir sonraki yıl, yani geçen sene üçüncü kez yarışmaya katıldım, onda da maalesef bir başarı elde edemedim. Ama her yıl ilk yıl olduğu gibi, birçok arkadaş edindim. Hepsile şimdi de konuşuyoruz.

Artık son şansımdı, yani bu dördüncü girişim olacaktı. Okuldaki Japon hocalarıma tekrar yarışmaya gireceğimi söyleyince onlar da şaşırdılar. Okuldaki bütün arkadaşlarım da artık ümitlerini kesmişlerdi benden. Hatta dalga konusu bile olmuşum. Yani herkes beni görünce şakasına dalga geçiyordu. Son kez de olsa, yarışmaya katılacaktım. Yine yarışmanın en zor bölümleri başlamıştı. Kompozisyonu yazmak, ezberlemek ve tabi ezberlerken Japon arkadaşlarla ve hocalarla çalışmak, Her kelimeyi her cümleyi kaç kez tekrar etmişim, kaç kez düzeltmek için uğraşmışım hatırlamıyorum. Arkadaşlarıma kompozisyonumu okutup, onların sesini

Hayaller Gerçek Olur mu?

Ayşegül Arkan tarafından yazıldı.

Cuma, 24 Ağustos 2012 13:05 - Son Güncelleme Cuma, 24 Ağustos 2012 13:56

kaydettim, gece yatmadan önce kulağımda kulaklık onların sesini dinledim. Böyle böyle neredeyse okul derslerime çalışmayıp, yarışmaya hazırlandım.

Sonunda yarışma günü geldiğinde her zamankinden daha heyecanlıydım. Ne olduysa sıra bana gelince sakinleştim, yani sanki hiç kimse yokmuş gibi konuşmaya başladım. Sahneden inince sanki hafıza kaybına uğramışım gibi oldum, hiçbir şey hatırlamıyordum. Ne konuştum ne soru sordular hatırlamıyordum.

Sahneden

indim arkadaşlarımın yanına geldiğimde “Çok başarılıydın, çok iyiydin” dediler. Sadece gülümseyip, teşekkür ettim. Nerden bilebilirdim gerçek duyguları olduğunu. Onlar gerçekten bana iyisin demişler oysa ki. Sadece ordaki arkadaşlar değil başkaları da çok iyi şeyler söyledi. Aslında anlatmayayım demiştim ama anlatmaya karar verdim.

Yarışmada

jürinin karar vermesi için yaklaşık yarım saat kadar ara veriliyor, İşte o arada arkadaşım bahçede oturmuş çay içiyordum. Yanımıza bir amca geldi, onun da kızı yarışmacılardan biriymiş. Bana dedi ki “ Çok başarılıydın, ben Japonca bilmiyorum ama hal hareket tavrı olarak çok iyiydin. Sanki konuşuyormuşsun gibiydi, senin ne hissettiğini, neşelendin mi, üzüldün mü, Japonca bilmediğim halde anladım. İnşallah kızım da seneye senin gibi olur. Sen bence birinci olamasan da, herkesin gölünde birinci oldun” dedi. Bu cümleler o kadar etkileyiciydi ki, yarışmada birinci olmasam da olurdu artık.

Sıra geldi sonuçların açıklanmasına, sırayla dördüncüler, üçüncüler, ikinciler, birinciler... İlk üçte ismim olmadığı için, gene hayal kırıklığına uğradım. “Bari dereceye girebilseydim “ dedim.

Der demez, kendi ismimi duydum. Tabi doğal olarak inanamadım, Sahneye çıktım, belgemi aldım. Elim ayağım titriyordu belgemi alırken. O anki mutluluğu tarif edemem. Çok şeye sevinmiştim aslında, birinci olduğuma da sevinmiştim, dördüncü kez girmiştim ve “pes etmeyip iyi ki de yarışmaya katılmışım” dedim,. İşte buna sevinmiştim, emeklerim boşa gitmemişti buna sevinmiştim.

Son olarak da bu yarışmaya katılırken asla yalnız değildim, Japon arkadaşlarım ve hocalarım hep yanımdaydı. Onların emeklerini de boşa çıkarmadım, onlar değerli zamanlarından saatlerini bana ayırıp, benimle ilgilenmiş bana emek vermişlerdi, işte onların çabaları da boşa gitmemişti, işte bunlara sevindim. Bütün bunlara çok sevindim.

Hayaller Gerçek Olur mu?

Ayşegül Arkan tarafından yazıldı.

Cuma, 24 Ağustos 2012 13:05 - Son Güncelleme Cuma, 24 Ağustos 2012 13:56

Hayaller Gerçek Olur mu? Ayşegül Arkan tarafından yazıldı. Cuma, 24 Ağustos 2012 13:05 - Son Güncelleme Cuma, 24 Ağustos 2012 13:56